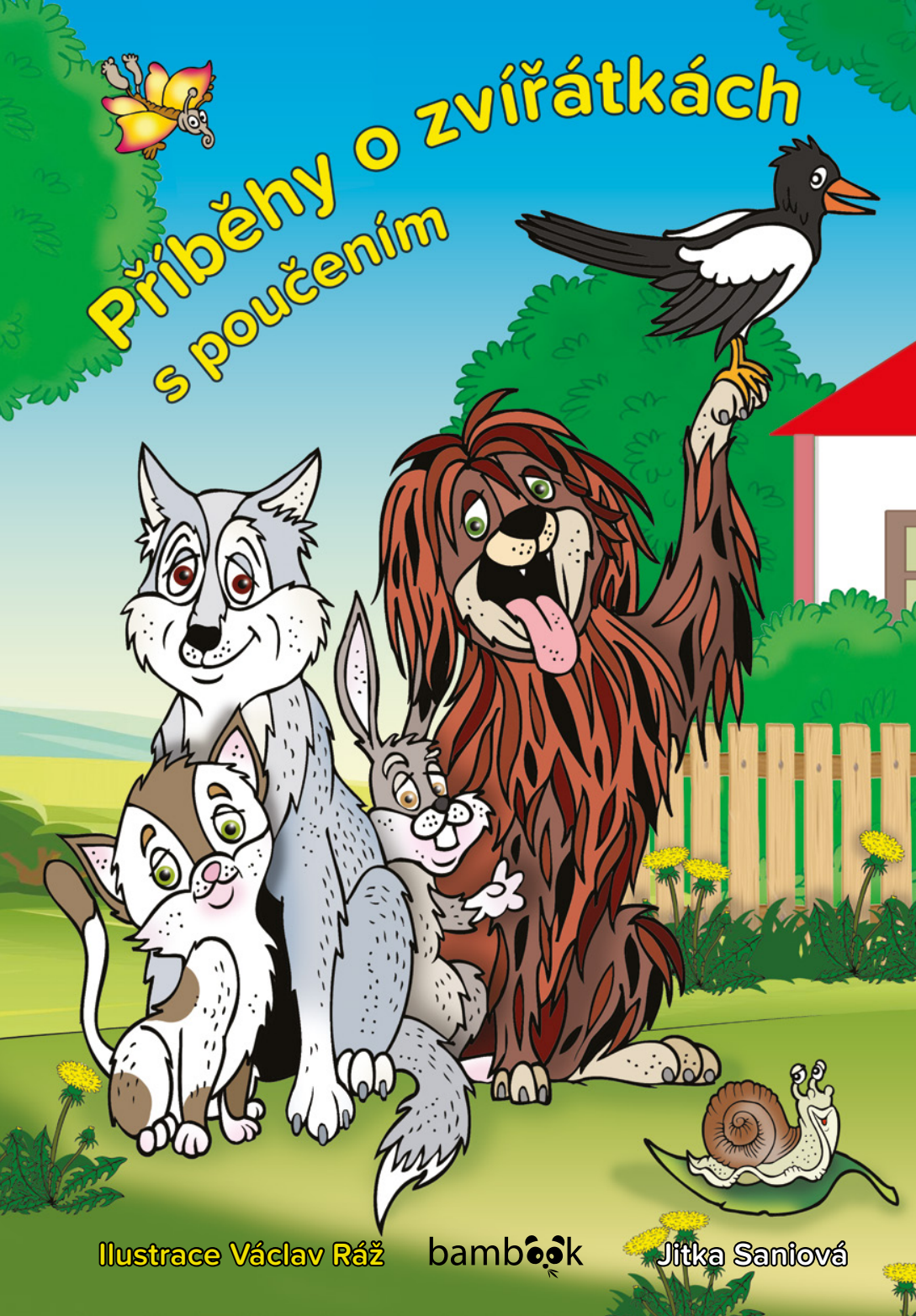

Příběhy o zvířátkách s poučením

Ilustrace Václav Ráž

bambóok

Jitka Saniová

bamb**oo**k

O pejsku Peťuldovi, kočičce Adélce a zapomenutém slabikáři

V rodině Voženílkových žili Kristýnka a Davídek, jejich rodiče a také tři zvířátka - velký huňatý pes Peťulda, bílohnědá kočička Adélka a modro-žlutý upovídáný papoušek Bořivoj.

Jako každé ráno rodiče odešli do práce, Kristýnka do školky a Davídek do školy. Dnes se ale stalo něco neobvyklého.

Davídek si doma zapomněl slabikář.

„Aaaaaah!“ lekla se kočička Adélka a ukázala na stůl. „Peťuldo, podívej se, Davídkův slabikář se pohnul!“

Pejsek Peťulda se protáhl a zamružel: „Hmm, to se ti něco zdálo, Adélko.“

„To přřece není možnéééé, ty hloupoučká kočko! Sssslabikáře se nehýbou.“

„Hloupoučká kočko!“ zaprskala kočička Adélka na papouška Bořivoje. „Ty jsi ale nevychovaný papouch! Počkej, že tě chytím a bude z tebe lítat peří.“

Pejsek Peťulda toho měl dost. Postavil se, oklepal se a kráčel si lehnout někam, kde by měl klid. Když míjel stůl, spatřil však to, co Adélka. „Ten slabikář se opravdu hýbe!“ zaštěkal.

Kočička Adélka a papoušek Bořivoj zmlkli. Oba se podívali na stůl.

Slabikář se natřásal a posouval se k okraji stolu.

Bum! Žuch!

Slabikář spadl na zem a otevřel se na stránce s písmenkem P. Písmenko P se postavilo a pelášilo pryč. Utíkalo a utíkalo, najednou „bác“! Zakoplo o Peřuldovu tlapku a rozpláclo se na zemi.

Pejssek Peřulda k němu přičichl. „Kdo jsi?“

Písmenko P se uklonilo. „Já jsem P. Umím vonět jako pampeliška.“ A opravdu! Vzduchem zavoněly pampelišky. „Umím štěkat jako pes. Haf. Haf. Jsem písmenko P, na které začíná i tvoje jméno – Peřulda. P jako papír, bez kterého by nebyl tento slabikář. P jako peřičko, pastelka, polštář nebo třeba pivoňka.“

Pejssek Peřulda se pyšně napřimil a zaradoval se. „Jé, tohle je písmenko, na které začíná moje jméno. To je tak hezké!“ Než to dořekl, písmenko P zmizelo.

Adélka seděla u slabikáře a pacičkou obracela stránky. „Já chci taky poznat písmenko, na které začíná moje jméno.“

Náhle ze slabikáře začalo utíkat písmenko J. Adélka k němu přiskočila a zatarasila mu cestu: „Ty jsi moje písmenko?“

„Kdepak, Adélko,“ odpovědělo písmenko J, „já jsem veselý J jako jaro. Beze mě bys nemohla napsat ježek a volat na kamarády Jirko, Jiřinko, Jitko, Jano. A to není všechno – ani jablíčko a jahody bys nemohla vyslovit! Ahoj!“

Písmenko J také uteklo pryč. Adélka začínala být smutná, když vtom uslyšela: „Já jsem A jako Adélka.“ Kočička se ohlédla se a uviděla písmenko A, jak si to mašíruje pryč ze slabikáře.

„Počkej přece!“ volala kočička Adélka, ale písmenko A se dalo do běhu. A najednou bylo fuč!

Pejsek Peťulda a kočička Adélka se na sebe podívali. Kočička se zeptala pejska: „Pročpak utekla písmenka ze slabikáře?“

Papoušek Bořivoj si načechral peří: „To je přece jasné! Slabikář s písmenky patří do školy. Když ho nějaký klučina nebo holčička zapomene doma, písmenka se začnou nudit a utečou pryč.“

Kočička Adélka a pejsek Peťulda museli uznat, že Bořivoj má asi pravdu. Všichni tři se podívali na slabikář, kde již chybělo několik písmenek. „Co budeme dělat, Peťuldo?“ zamňoukala kočička.

Pejsek Peťulda hned věděl. „Musíme je najít a vrátit do slabikáře.“

„Já vám pomůžu!“ zavolal papoušek Bořivoj.

„Ne, ty o mně říkáš, že jsem hloupá. Já tě nechci do našeho týmu,“ zlobila se kočička.

„Adélko, nezlob se,“ žadonil Bořivoj. „Já to taaaak nemyslel.“

Kočička Adélka se mračila, ale pejsek Peťulda ji nakonec přemluvil, aby papoušku Bořivoji odpustila a vzala ho do týmu. „Dobrá, ale už nikdy o mně ani o jiné kočičce nesmí říci, že jsem hloupá.“

„Slibujiiii!“ zavřískal papoušek Bořivoj, až málem spadl z bidýlka.

A protože pejskové pomáhají policistům a vyprávějí si o tom, každý pes ví, jak takové pátrání vypadá. Peťulda se dal ihned do organizování.

„Půjčíme si od Davidka a Kristýnky vysílačky, které dostali k Vánocům. Od tatínka si vezmeme lupu a začneme

pátrat. Až najdeme Adélkou písmenko, zavoláme Bořivoje. Ten přiletí a odnese písmenko do slabikáře.“

„Jasná věc!“ přisvědčil papoušek Bořivoj.

Když všechno zorganizovali, pustili se do pátrání. Pejsek Peřulda čichal a kočička Adélka se dívala skrz lupu po stopách.

„Adélko, tady voní vanilka.“

„Tak to bude písmeno V. Honem za ním!“

Peřulda zapojil do akce nos. Stopa je zavedlo ke stolu, na kterém stála vanilková bábovka. Pod stolem chrápalo písmenko V. Kočička Adélka mrkla na pejska a pomaličku, tak jako to kočičky umějí, se přiblížila k písmenku.

Hop! Chňap.

Držela ho v pacičkách. Pejsek vzal vysílačku. „Haló, tady Peřulda a Adélka. Pod stolem jsme chytili V, řádáme rychlý přilet. Āekáme na stanoviřti.“

„Rrrrozumím,“ zaráčkoval papoušek Bořivoj, „uř jsem na cestě.“

Bořivoj přiletěl rychle jako stíhačka. Vzal do drápků písmenko V a letěl pryč. Písmenko sebou kroutilo a nadávalo. „Hele, puř mě, papouchu!“

Jenomže papoušek Bořivoj se nenechal přemluvit. Přiletěl ke slabikáři, strčil do něj písmenko V a honem slabikář zavřel. „A je to,“ Bořivoj si spokojeně sedl na slabikář.

„Peřuldo!“ zvolala kořička Adélka. „Podívej se, tady je modrá stopa,“ ukázala kořička pod lupu.

„Tak to bude písmenko M,“ zařtěkal pejsek moudrým hlasem. A tak se s kořičkou vydali po modrých stopách. Ty je dovedly ke skřini, kde si písmenko M prohlíželo oblečení. „Podívejte, jak jsou tyhle řaty krásné, když jsou na nich modré chrpy,“ nakrucovalo se M. „Mořná bych měl přebarvit namodro i ostatní řaty, aby byly stejně tak krásné.“

Namísto toho se písmenko M ocitlo v pacičkách kořičky Adélky.

„Tady Peřulda,“ hlásil pejsek do vysílačky, „máme tu další písmenko. Přileť na stanoviřtě ke skřini.“

„Tady Bořivoj, uř letím!“

Bořivoj se bleskurychle objevil na stanoviřti. Převzal od kořičky písmenko M, odletěl a řup s ním do slabikáře.

Podobně vystopovali a chytili další písmenka. „J“ si pochutnávalo na jogurtu. Písmenko P našli podle písniček, které si pobrukovalo. Písmenko A studovalo,

co je acylpyrin. Písmenko G odpočívalo na gauči.

Písmenko K obdivovalo květiny ve váze.

„Haló, haló, tady Bořivoj,“ ozvalo se z vysílačky.

„Tady Peřulda a Adélka. Co se děje, partáku?“

„Hlásím, že všechna písmenka jsou zpět ve slabikáři.“

Vtom se otevřely dveře a v nich stál Davídek. Utíkal do pokojíčku, popadl slabikář a uháněl pryč. „Ahoj, Peřuldo, Adélko a Bořivoji, já zase letím do školy. Jen jsem se vrátil pro slabikář, který jsem doma zapomněl.“ Davídek všechny tři pohladil a uháněl pryč.

Tak to bylo o fous! Kdyby nebyli tak rychlí, Davídkovi by chyběla ve slabikáři písmenka. Adélka, Peřulda a Bořivoj se na sebe hrdě podívali. Akce se povedla. „To jssssme ale šikovná parta!“ zaradoval se Bořivoj. Peřulda a Adélka o sebe plácli pacičkami. „To jsme!“

Kočička Adélka radí

Děti, těšte se do školy a radujte se, až dostanete slabikář. Naučíte se z něj znát všechna písmenka.

Papoušek Bořivoj dodává: Mějte rádi svůj slabikář.

A nakonec pejsek Peřulda radí: Kluci a holčičky, hlavně mějte rádi všechna písmenka. Bez nich byste nemohli číst pohádky, vyslovovat slova a říkat svá jména!